

دایپیره

فهرها دئه حمه د بهرزنجی

دایپیره نه خه شکه وتبوو، وه رزی زستان بوو، گه ا به دره خته کا نه وه نه ما بوو. ته نا نه تاقه گو کیش له باخچه که دا نه بوو. خونه وتی: من خوار دن کی بئاماده ده کهم که حزی لی بئت. لاولا وتی: منیش ما که پاکده که مه وه جله کانیش ده شم، دییه ی خوشکیشم وتی: منیش جله کان به ته نافه که دا هه ده واسم، لاهه ندی برایشم سو کی بئه نا، پاش ئه وه ی جوان شتییه وه له سهر سینیه ک داینا، لاک هه شوویه ک تر و ه وه ندیش م ز کی بئه نا، دارین پرته قا کی بئه نا. لاقه ش ئه نه ناسی بئه نا، به جار ک سهر سینیه که پئبووله میوه. دایپیره پئکه نیی ووتی: سو پاس بئئوه ئه ی نه وه ئازیزه کانم. ئه له دئی خیدا وتی: من نازانم چی پئشکه ش بکه م، چاک ده زانم ئه و ز رحه زی له گو وگو زاره به ام به م زستانه هیچ جره گو ک له باخه که دا نیه. پاش که م ک بیرکردنه وه، ئه په هیه ک وپئنوسه ه نگینه کان ی ه نا و وئنه ی باخچه یه کی از او ه ی پئ له گو وگو زاری ک شا. ئه چوه ژووره که ی دایپیره تانیگاره که ی بدات، به ام بین ی دایپیره له خه و کی خه شدایه، بئیه خه به ری نه کرده وه، به کوله ته نیشت وئنه که دا به خه ت کی جوان نووسی {بئدایپیره گیان} ئینجا به بده نگی وئنه که ی له سهر م ز ک به رام بهر به دایپیره دانا و ها ته دهره وه.

ئهم چیر که له ژماره (163) ی گ قاری {په پوله} دا بئاو کرا وه ته وه.